

Llocs de culte

El bisbe de Sant Feliu de Llobregat, és a dir el bisbe de l'Alt Penedès, Garraf, Baix Llobregat i un trosset de l'Anoia, va fer unes declaracions per Catalunya Ràdio el divendres dia 10, trencant així el mutisme que d'ençà de la seva arribada —deixant els discursos de la presa de possessió i les homilies— mantenia. I va sorprendre que una de les frases més destacades, fins i tot l'endemà a la premsa nacional, fos la que a Catalunya *"hi ha experiències concretes en què es faciliten mesquites i no un temple catòlic"*. I va afegir que a l'hora de facilitar l'obertura de temples *"es tingui present el nombre de gent amb interessos catòlics o amb interessos islàmics"*.

Aquesta afirmació, el senyor bisbe la sustenta, tal com diu, en fets reals que les diverses parròquies del nou bisbat —fruit d'una partió feta de manera autoritària— li deuen haver explicat i que ara els nous serveis diocesans que munta deuen recollir. No aclareix on passa ni les circumstàncies en les quals passa. Però seria interessant conèixer-ho perquè serviria per enriquir una part del diàleg intrareligiós que, indubtablement, s'ha de fer en el nou bisbat. Tot i això, queda encara una zona per a la sorpresa perquè els ciutadans de Vilafranca hem viscut recentment una oposició a l'obertura d'una mesquita. Va haver-hi un intent de recollir firmes al·legant raons diverses per evitar que a l'extrem del Poble Nou, tocant al pont de Moja, s'hi obrís un lloc de culte dels seguidors de l'Islam. I la solidaritat que van rebre va moure's des d'instàncies sindicals. I a Vilafranca l'oposició a les mesquites no ha tingut la rà-

bia que s'ha expressat en altres llocs com Reus o Santa Coloma, i no són els únics.

Les autoritats de Vilafranca no han posat cap obstacle a obrir aquest lloc de pregària, van explicar uns responsables de la comunitat musulmana, però no els van regalar res. Tampoc n'han posat mai, que se sàpiga, a obrir llocs de culte dels testimonis de Jehovà i als adventistes. Els evangelistes podrien parlar de les dificultats que van tenir per allà als anys 40 per obrir el seu primer temple, a la zona de la font de la Mandra, però després no han tingut dificultats. I encara ha tingut menys dificultats l'Església catòlica, tant històricament com recent, més aviat al llarg dels anys ha rebut favors, molts favors, de les autoritats i d'entitats civils.

En aquest context, dilluns dia 13 va fer-se públic l'estudi de la Universitat Autònoma, dirigit per Joan Estruch, sobre la presència d'altres religions a Catalunya i els seus llocs de culte. Hi relacionen 12 religions que en total tenen 722 centres de culte. El Penedès —les tres comarques— està en el grup que té d'un a 19 llocs de culte, el majoritari a Catalunya; el Baix Llobregat està en el grup que en registra de 20 a 79. Al capdamunt de tot hi ha les comarques amb més de 80 llocs de culte: Barcelonès i Vallès Occidental. Serà aquest creixement el que preocupa als bisbes i desenfoca el problema? Una qüestió d'interessos?

Com a catòlic, m'agradaria veure un dia un bisbe oferint un temple seu a altres creients que no són de la seva pleta quan són perseguits, blasmatos o foragitats per voler tenir un lloc de culte. Seria mostrar l'interès cristià de soca rel.